

Sygn. akt VIII RC 124/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 września 2016 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie Wydział VIII Rodzinny i Nieletnich w składzie:

Przewodniczący SSR Dorota Pękała

Protokolant sekretarz sądowy Ewelina Pres

po rozpoznaniu w dniu 31 sierpnia 2016 r. w Szczecinie

na rozprawie sprawy

z powództwa małoletniego G. J.

przeciwko R. J.

o alimenty

1. zasądza od pozwanego R. J. na rzecz małoletniego powoda G. J. rentę alimentacyjną w kwocie po 650 (sześćset pięćdziesiąt) złotych miesięcznie płatną z góry do dnia 10 każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami liczonymi w stosunku rocznym w razie opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat, poczynając od dnia 7 marca 2016 r., z prawem powoływania się w toku postępowania egzekucyjnego przez pozwanego R. J. na kwoty spełnione na rzecz małoletniego G. J. tytułem alimentów w ramach udzielonego w niniejszej sprawie zabezpieczenia;
2. w pozostałej części powództwo oddala;
3. zasądza od pozwanego R. J. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie kwotę 390 (trzysta dziewięćdziesiąt złotych) z tytułu kosztów sądowych;
4. wyrokowi w pkt. 1 nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt VIII RC 124/16

UZASADNIENIE

Małoletni powód G. J., reprezentowany przez matkę J. J. (1), wniósł do Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie pozew o zasądzenie na jego rzecz od ojca, R. J., renty alimentacyjnej w kwocie po 1.000 zł miesięcznie płatnej z góry do dnia 10 każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami w razie opóźnienia płatności którejkolwiek z rat, poczynając od lutego 2016 r. Jednocześnie wniósł o udzielenie zabezpieczenia poprzez zobowiązanie pozwanego dołożenia na jego rzecz kwoty po 1.000 zł miesięcznie na czas trwania postępowania.

W uzasadnieniu tak sformułowanego żądania wskazano, że rodzice małoletniego powoda są małżeństwem, aczkolwiek żyją w rozłączeniu. Matka powoda zażądała aby pozwany wyprowadził się, bowiem wszczywał liczne awantury w obecności dziecka. Małoletni powód urodził się (...) Nie uczęszcza do żłobka i do przedszkola. W czasie kiedy jego matka pracuje, małoletnim zajmuje się opiekunka, której matka powoda płaci po 600 zł w skali miesiąca. Udział małoletniego w opłatach mieszkaniowych takich jak czynsz, prąd, czy gaz wynosi około 500 zł w skali miesiąca. Na zakup pieluch i żywienia matka małoletniego wydatkuje około 600 zł miesięcznie.

Kolejno podniesiono, że matka małoletniego powoda ponosi wydatek w wysokości około 300 zł na poczet kosztów opieki sprawowanej nad dzieckiem przez babcię.

W skład wskazanej sumy wchodzi koszt dojazdu babci do dziecka i jej wyżywienia w czasie sprawowania opieki nad wnukiem. Wskazano ponadto, że decyzja o zatrudnieniu opiekunki zapadła w uzgodnieniu z pozwanym, a sam pozwany nie interesuje się małoletnim powodem. Zamieszkuje w wynajętej kawalerce i jest zatrudniony na stanowisku operatora linii produkcyjnej za wynagrodzeniem 2.600 zł netto. Posiada on ponadto oszczędności w kwocie 5.000 zł. Na utrzymanie małoletniego powoda pozwany przesyła niewielkie kwoty, których wysokość w uzasadnieniu pozwu nie została sprecyzowana.

Postanowieniem z dnia 5 maja 2016 r. Sąd zobowiązał pozwanego dołożenia na rzecz małoletniego powoda G. J. kwoty po 650 zł miesięcznie do dnia 10-ego każdego miesiąca wraz z odsetkami ustawowymi w razie opóźnienia płatności którejkolwiek z rat tytułem zabezpieczenia roszczenia.

Strona powodowa wskazała, że miesięczny koszt utrzymania małoletniego G. J. wynosi 2.000 zł, przy uwzględnieniu wskazanym w pozwie wydatków.

Do pozwu dołączono odpis aktu urodzenia dziecka i kserokopię aktu małżeństwa jego rodziców oraz zaświadczenie o wysokości dochodów matki powoda. Wynika z nich, że J. J. (1) uzyskuje dochód netto w granicach 2.561,08 zł.

Na rozprawie w dniu 8 czerwca 2016 r. matka małoletniego powoda wniosła jak w pozwie. Pozwany uznał powództwo do kwoty po 400 zł miesięcznie. Na rozprawie w dniu 31 sierpnia 2016 r. matka małoletniego powoda podtrzymała żądania z pozwu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

G. J., urodzony (...) w S., jest synem R. J. i J. J. (1) (T.). Rodzice małoletniego powoda zawarli związek małżeński dnia 23 sierpnia 2014 r., aktualnie jednak żyją w separacji.

Dowód:

- odpis skrócony aktu urodzenia, k. 4,
- kopia odpisu skróconego małżeństwa, k. 5.

J. J. (1) ma ukończone 33 lata, z wykształcenia jest magistrem zarządzania i marketingu, pracuje jako doradca klienta w (...) Banku (...). Od lutego 2016 r. nie zamieszkuje z pozwanym R. J., który wyprowadził się z jej mieszkania.

W związku ze stosunkiem pracy otrzymywała średnie wynagrodzenie netto w wysokości 2.561,08 zł; za okres od dnia 1 kwietnia 2016 r. do 30 kwietnia 2016 r. jej miesięczne wynagrodzenie netto wynosiło średnio 2.435,81 zł.

Dowód:

- zeznania J. J. (1), k. 43 – 44,
- zaświadczenie o zarobkach, k. 6,
- składniki płacowe, k. 31 – 33.

J. J. (1) zamieszkuje wraz z małoletnim powodem w mieszkaniu należącym do zasobów Towarzystwa Budownictwa (...) sp. z o.o. Miesięczna opłata za przedmiotowe mieszkanie od dnia 1 lutego 2016 r. tytułem czynszu wynosi 556,95 zł. Dodatkowo opłaca dostawę ciepła w wysokości 61,41 zł miesięcznie, prąd dwumiesięcznie w wysokości około 131 zł, dostawę wody w wysokości około 162 zł miesięcznie, na dowód czego załączono kopie faktur i przelewów.

Dowód:

- zeznania J. J. (1), k. 43 – 44,
- zawiadomienie , k. 36
- kopia przelewu, k. 35,
- faktura VAT (...), k. 38,
- kopia przelewu, k. 37,
- faktura (...), k. 40,
- kopia przelewu, k. 39,
- faktura (...), k. 41,
- kopia przelewu, k. 42.

R. J. ma ukończone 41 lat, z zawodu jest technikiem budowlanym. Aktualnie zamieszkuje w wynajętej przez siebie kawalerce, opłacając ją w kwocie 950 zł miesięcznie. Nadto, opłaca rachunki za gaz, wodę, prąd w wysokości 150 zł miesięcznie. Pozwany zatrudniony jest w spółce (...) na stanowisku pracownika linii produkcyjnej. Jego średnie miesięczne wynagrodzenie za okres od marca do maja 2016 r. wynosiło 2.363,21 zł netto; przeciętne wynagrodzenie netto pozwanego

za miesiące od września 2015 r. do maja 2016 r. wynosiło ok. 2.400 zł netto. Pracuje w systemie zmianowym. Ponadto, pozwany R. J. wskazał, że cierpi na depresję, nadciśnienie, lęki oraz na wadę wzroku, której leczenie wymaga przejścia operacji – pozwany odkłada oszczędności celem jej opłaty. Wykupuje ponadto miesięczny bilet sieciowy w kwocie 162 zł.

Dowód:

- przesłuchanie pozwanego R. J. , k. 23 – 23 verte,
- zaświadczenie o zatrudnieniu, k. 21,
- zestawienie składników wynagrodzenia, k. 27.

Małoletni G. J. ma ukończone 3 lata, zamieszkuje wraz ze swoją przedstawicielką ustawową – matką J. J. (1) i pozostaje pod jej faktyczną opieką.

Z powodu zatrudnienia J. J. (1) na pełnym etacie, a nadto z powodu niedostosowania się małoletniego do przebywania w żłobku, małoletni powód pozostaje pod opieką zamiennie opiekunki oraz babci powoda. Usprawiedliwione koszty związane

z miesięcznym utrzymaniem małoletniego powoda opiewają na kwotę ok. 1.900 zł miesięcznie i w szczególności przedstawiają się następująco: tytułem czynszu 556,95 zł w dwuosobowym gospodarstwie domowym wobec czego udział przypadający

na małoletniego powoda to kwota około **280** zł, nadto **120** zł tytułem dostawy wody i ciepła, około **30** zł na opłatę prądu, co daje łączną kwotę 430 zł tytułem opłat za lokal. Koszt zakupu wyżywienia opiewa na kwotę około **300** zł, koszt zakupu pieluch około **150** zł miesięcznie, koszt zakupu kosmetyków i środków czystości **100** zł, koszt związany

z zakupem ubrań **100** zł, opłata usług opiekunki **700** zł miesięcznie, nadto około **150** zł jako koszt ponoszony w związku z opieką podejmowaną przez babcię powoda.

Dowód:

- zeznania J. J. (1), k. 43 – 44 ,
- zawiadomienie , k. 36,
- kopia przelewu, k. 35,
- faktura VAT (...), k. 38,
- kopia przelewu, k. 37,
- faktura (...), k. 40,
- kopia przelewu, k. 39,
- faktura (...), k. 41,
- kopia przelewu, k. 42.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo o alimenty G. J., reprezentowanego przez jego przedstawicielkę ustawową J. J. (1), okazało się częściowo zasadne.

Ustalony powyżej stan faktyczny oparty został na całokształcie zgromadzonego materiału dowodowego, a w szczególności na powyżej powołanych dowodach z dokumentów znajdujących się w aktach niniejszej sprawy na kartach 4 – 6, 21 – 22, 26 – 27, 31 – 33, 35 – 42; albowiem strony nie kwestionowały zarówno autentyczności, jak i treści tychże dokumentów i jednocześnie Sąd nie powziął wątpliwości co do wiarygodności przedmiotowych dokumentów.

Ponadto, podstawę ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie stanowiły zeznania matki powoda J. J. (1) oraz zeznania pozwanego R. J.. Zeznania ww. osób zostały uznane przez niniejszy Sąd za wiarygodne w zakresie poczynionych powyżej ustaleń faktycznych. W zakresie pozostającym w sprzeczności z wymienionymi ustaleniami faktycznymi zeznania te zostały uznane przez niniejszy Sąd za niewiarygodne.

W odniesieniu do zeznań J. J. (1) należy wskazać, iż zostały one częściowo uznane za niewiarygodne w zakresie dotyczącym wysokości wydatków związanych z utrzymaniem małoletniego powoda albowiem – co zostanie szerzej przedstawione w dalszej części rozważań – w tych częściach nie odpowiadały zasadom doświadczenia życiowego i zawodowego w zakresie wydatków, jakie wiążą się z zakupem poszczególnych dóbr i usług dla osoby w wieku małoletniego powoda.

Zeznania pozwanego R. J. zostały w szczególności uznane za niewiarygodne w tej części, w której pozwany wskazywał, iż jego możliwości zarobkowe pozwalają na zapłatę jedynie 400 złotych miesięcznie tytułem alimentów na małoletniego G. J., bowiem jak wynika z dokumentów zgromadzonych w sprawie, zeznań pozwanego i zasad doświadczenia życiowego, w ocenie Sądu wysokość zasądzonych alimentów w kwocie 650 złotych miesięcznie jest adekwatna do możliwości zarobkowych pozwanego, a nadto stanowi górną granicę tychże możliwości w stosunku do potrzeb małoletniego.

Powództwo G. J. zostało oparte o art. 133 § 1 ustawy z dnia

25 lutego 1964 r. Kodeks rodzinny i opiekuńczy (tj. z dnia 8 kwietnia 2015 r., Dz.U. z 2015 r. poz. 583 – dalej jako k.r.o.). Zgodnie z powołanym unormowaniem, rodzice są obowiązani do świadczeń alimentacyjnych względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie, chyba że dochody z majątku dziecka wystarczają na pokrycie kosztów jego utrzymania i wychowania.

Stosownie do treści art. 135 § 1 k.r.o., zakres świadczeń alimentacyjnych zależy od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego oraz od zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego.

W ocenie Sądu, przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe wykazało, że usprawiedliwione koszty związane z utrzymaniem G. J. opiewają na kwotę ok. 1.900 zł miesięcznie. Powyższa kwota stanowi sumę średniomiesięcznych wydatków wyszczególnionych w stanie faktycznym niniejszego uzasadnienia pomniejszoną o koszty, których Sąd nie uznał za uzasadnione – co zostanie wykazane w dalszej części uzasadnienia. W ocenie Sądu, większość wydatków wyszczególnionych w stanie faktycznym niniejszego uzasadnienia jako koszty związane z utrzymaniem powoda i we wskazanej tam wysokości są wydatkami usprawiedliwionymi w rozumieniu art. 135 § 1 k.r.o., a więc wydatkami, które powinny być pokrywane w pierwszej kolejności przez rodziców dziecka.

Wydatki wyszczególnione w stanie faktycznym uzasadnienia oraz ich wysokość – oceniana przez pryzmat zasad doświadczenia życiowego i zawodowego – jest w ocenie Sądu adekwatna do potrzeb małoletniego powoda przy uwzględnieniu jego wieku, dotychczasowego poziomu życia, możliwości zarobkowych i majątkowych rodziców dziecka, potrzeb rozwojowych, emocjonalnych, potrzeby stymulowania jego rozwoju, a także przy uwzględnieniu cen dóbr i usług, jakie wiążą się z zaspokajaniem poszczególnych potrzeb. W konsekwencji, wysokość większości przedmiotowych wydatków nie może być poczytana za zbyt wygórowaną.

Jednakże wysokość kosztów związanych z utrzymaniem małoletniego powoda na poziomie 2.000 złotych miesięcznie, wykazywana przez jego matkę, jest zdaniem Sądu nieznacznie wygórowana, bowiem część wskazanej kwoty nie odpowiada usprawiedliwionym potrzebom dziecka w rozumieniu art. 135 § 1 k.r.o., a tym samym ta część nie mogła stanowić podstawy do ustalania wysokości świadczeń alimentacyjnych należnych od pozwanego na rzecz G. J.. Wyższa niż ustalona przez Sąd wysokość wydatków nie została oceniona jako usprawiedliwiona. Z podanych wyżej względów Sąd nie dał wiary zeznaniom matki małoletniego powoda w zakresie, w którym wskazywała, że na zakup pieluch i wyżywienia dziecka przeznaczona jest miesięcznie kwota 600 zł – w ocenie Sądu bowiem, orzekającego na podstawie zasad doświadczenia życiowego i zawodowego, koszt wyżywienia małoletniego w wieku 3 lat szacuje się na około 300 zł miesięcznie, nadto zakup pieluch to wydatek rzędu 150 zł miesięcznie. Taką wysokość Sąd przyjął na podstawie zasady swobodnej oceny dowodów.

Sąd uznał wydatki związane z opłacaniem opieki na poziomie 700 zł miesięcznie – nie ulega bowiem wątpliwości, że dziecko w wieku 3 lat w związku z nieuczęszczaniem do żłobka w czasie nieobecności matki musi mieć zapewnioną opiekę, a pomimo braku stosownego udokumentowania opłacanej opieki, Sąd ocenił kwotę 600 zł, a następnie w czasie orzekania 700 zł przeznaczane na wynagrodzenie miesięczne opiekunki, jako racjonalną i wiarygodną. Nadto, Sąd przyjął, że w związku z dodatkowymi wydatkami, jak pokrycie przejazdów babci małoletniego powoda czy innych zakupów w związku z tą opieką dokonywanych, racjonalnie jest przyjąć kwotę ok. 150 zł przeznaczaną na ten cel.

W szczególności wskazać należy, że koszty związane z utrzymaniem mieszkania w części przypadającej na małoletniego powoda odpowiadają cenom opłat na lokalnym rynku związanych z utrzymaniem nieruchomości, a ich wysokość została stosownie udokumentowana przez stronę powodową. Sąd nie miał zastrzeżeń co do wysokości wymienionych kosztów oraz faktu, że stanowią one realizację usprawiedliwionych potrzeb małoletniego powoda. Koszty mieszkania ponoszone przez osobę uprawnioną do alimentacji muszą być brane

pod uwagę przy określaniu usprawiedliwionych potrzeb tej osoby, jednakże podkreślenia wymaga fakt, że chodzi tu o koszty bieżące, to znaczy o takie koszty, które są związane z zaspokojeniem bieżących potrzeb mieszkaniowych osoby uprawnionej do alimentacji (uchwała Sądu Najwyższego, sygn. akt III CZP 26/77, OSN CP 1977, nr 12, poz. 231).

Sąd, biorąc pod uwagę całokształt materiału dowodowego zebrany w sprawie, a w szczególności zeznania J. J. (2) oraz załączone dokumenty, ustalił przeciętny średni koszt utrzymania małoletniego powoda G. J. na kwotę około 1.900 zł.

Co do zasady więc ojciec małoletniego powoda, pozwany, powinien ponosić połowę wskazanych przez Sąd kosztów; jednakże wysokość zasądzzonego roszczenia musi pozostać adekwatną do jego zdolności zarobkowych i majątkowych.

Należy w tym miejscu stwierdzić, że pojęcie usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego oraz pojęcie możliwości zarobkowych i majątkowych zobowiązanego pozostają we wzajemnej zależności i obie te przesłanki wzajemnie na siebie rzutują,

a w szczególności przy ustalaniu wysokości alimentów przez Sąd. Odmienny pogląd pozostawałby w sprzeczności z zasadą równej stopy życiowej dzieci i rodziców, obowiązującej także w sprawach alimentacyjnych (SN z dnia 25 marca 1985 r., sygn. akt III CRN 341/84).

W odniesieniu do poruszonej kwestii możliwości zarobkowych i majątkowych pozwanego, Sąd miał na uwadze, że otrzymuje on średnie miesięcznie wynagrodzenie

w wysokości około 2.400 zł netto. Pomimo braku stosownego udokumentowania kosztów zamieszkania, w ocenie Sądu i na podstawie zasad doświadczenia życiowego, a nadto wobec cen na lokalnym rynku utrzymania nieruchomości, Sąd nie poddawał

w wątpliwość wskazywanej przez pozwanego ceny wynajmu kawalerki w wysokości ok. 950 zł miesięcznie, a nadto ponoszonych opłat za media w wysokości 150 zł. Sąd brał również pod uwagę wskazywaną przez pozwanego potrzebę przejścia leczenia operacyjnego. Wreszcie, Sąd wziął pod uwagę uznanie roszczenia przez pozwanego

do wysokości 400 zł miesięcznie. W razie zasądzenia alimentów w wysokości wskazywanej przez małoletniego powoda – a więc w wysokości 1.000 zł – po opłaceniu miesięcznych opłat eksploatacyjnych oraz alimentów pozwany pozostałby ze środkami finansowymi niewystarczającymi na bieżące, nawet skromne, wydatkowanie na życie.

Konsekwencją zasady równej stopy życiowej rodziców i dzieci jest to, że rodzice nie mogą uchylać się od obowiązku alimentacyjnego względem dziecka, które nie jest

w stanie utrzymać się samodzielnie, tylko na tej podstawie, że wykonywanie obowiązku alimentacyjnego stanowiłoby dla nich nadmierny ciężar. Rodzice mają obowiązek podzielić się z dzieckiem nawet najmniejszymi dochodami (pkt XII, podpunkt

2 uchwały pełnego składu Izby Cywilnej SN z dnia 9 czerwca 1976 r., sygn. akt: III CZP 46/75, OSN CP 1976, nr 9, poz. 184).

Przenosząc rozważania przedmiotowego orzeczenia na grunt niniejszej sprawy należy wskazać, że Sąd określając wysokość zasądzonych alimentów nie zasądził

z wymienionych wyżej powodów żądanej przez małoletniego powoda kwoty 1.000 zł; Sąd ustalił bowiem górną granicę możliwości finansowych pozwanego na wysokość 650 zł i w związku z tym zasądził taką kwotę tytułem alimentów. W ocenie Sądu przedmiotowa kwota pozostaje w zasięgu zarobkowych możliwości R. J..

W sprawach o alimenty Sąd ma obowiązek dokładnego i wnikliwego ustalenia usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego do alimentowania oraz możliwości ich zaspokojenia przez zobowiązanych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 czerwca 1980 r. III CRN 107/80).

Należy podkreślić, że pozwany nie zajmuje się osobiście małoletnim powodem; według zeznań obu stron utrzymuje z nim kontakt, ale jedynie okazjonalnie przyjmuje małoletniego pod opiekę, szczególnie kiedy zostanie o to wyraźnie poproszony przez przedstawicielkę ustawową małoletniego. Wobec tych okoliczności, tym bardziej ciąży na nim obowiązek dostarczania na rzecz małoletniego środków w postaci finansowej.

Mając na względzie całokształt powyższych ustaleń, Sąd zasądził na rzecz powoda alimenty w kwocie po 650 zł miesięcznie płatne z góry do dnia 10-ego każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami liczonymi w stosunku rocznym w razie opóźnienia

w płatności którejkolwiek z rat. Sąd zasądził ww. kwotę alimentów od dnia 7 marca 2016 roku tj. od dnia wniesienia powództwa. W pozostałej części Sąd powództwo oddalił.

Strony nie wniosły o przeprowadzenie innych dowodów.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w punkcie 1 i 2 sentencji wyroku.

Zgodnie z art. 96 ust. 1 pkt 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, strona dochodząca roszczeń alimentacyjnych nie ma obowiązku uiszczenia kosztów sądowych. Stosownie do treści art. 113 ust. 1 tejże ustawy, kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić, Sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Jak wskazuje art. 13 ust.

1 ustawy, opłatę stosunkową pobiera się w sprawach o prawa majątkowe; wynosi ona 5% wartości przedmiotu sporu lub przedmiotu zaskarżenia, jednak nie mniej niż 30 złotych i nie więcej niż 100.000 złotych. Opłata od pozwu o alimenty wynosi zatem 5% wartości przedmiotu sporu.

Do ustalenia wartości przedmiotu sporu w sprawie

o alimenty zastosowanie będzie miał przepis art. 22 k.p.c. Przepis ten stanowi,

iż w sprawach o prawo do świadczeń powtarzających się wartość przedmiotu sporu stanowi suma świadczeń za jeden rok, a jeżeli świadczenia trwają krócej niż rok - za cały czas ich trwania. Wartość przedmiotu sporu w sprawach o alimenty to suma alimentów za jeden rok. W związku z powyższymi rozważaniami, wskazać należy, że kwota zasądzonych alimentów to 650 zł: $650 \text{ zł} \times 12 = 7800$. $7800 \text{ zł} \times 5\% = 390 \text{ zł}$.

Sąd doszedł do przekonania, że w przedmiotowej sprawie nie zaszedł wypadek szczególnie uzasadniający odstąpienie od obciążenia strony przegrywającej kosztami, albowiem w ocenie Sądu zasądzona kwota kosztów sądowych, ponoszona jednorazowo, nie jawi się jako wygórowana wobec osiągnięcia stałych dochodów przez pozwanego.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w punkcie 3 sentencji wyroku.

Stosownie do treści art. 333 § 1 pkt 1 k.p.c., sąd z urzędu nada wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności, jeżeli zasądza alimenty – co do rat płatnych po dniu wniesienia powództwa, a co do rat płatnych przed wniesieniem powództwa za okres nie dłuższy niż za trzy miesiące.

Z tych też względów orzeczono jak w punkcie 4 sentencji wyroku.